

ราชบัณฑิต ๑. ๓๕

卐卐卐卐卐卐卐卐卐卐卐卐卐卐卐卐卐卐卐卐卐卐

กรมการปกครอง

ธรรมภาณี๓ ลำห้วยบัวคำชบชา

พทศกร ๒๔๖๐

အဝ

สมเด็จพระมหาสมณะ

กรมพระยาวชิรญาณวโรรส

พิมพ์ครั้งแรก ๒๐๐๐ ฉบับ

[illegible]

กรุงเทพ ฯ เติลเมต

ธรรมภาสิต สำหรับวิศัลยบุรุษ

พุทธศักราช ๒๔๖๐

ของ

สมเด็จพระมหาสมณะ

กรมพระยาวชิรญาณวโรรส

พิมพ์ครั้งที่ ๒๔๖๐

อธิบดีมหาวิทยาลัย

จาก

กรุงเทพฯ ๑ เดลิแมล์

ห้องสมุดกระทรวงศึกษาธิการ

ธรรมเนียมสำหรับวิชาบูชา

พ. ศ. ๒๔๖๐

วันนี้เป็นโอกาสจิตกาล ที่นิยมว่าตรงวันประสูติตรัสรู้
แลปรินิพพานแห่งสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า กล่าว
โดย เฉพาะในวันบังญาบ รอบแห่งปรินิพพานของพระ
องค์ที่๒๔๖๐ปี ที่นับโดยชื่อว่าพุทธศักราช พุทธบริษัท
ทั้งคฤหัสถ์บรรพชิตมาสน์นินิบาตณะขึ้นเพื่อแสดงความ
เคารพนับถือในพระองค์ตามสมัย ๆ แลพวกเราทั้ง
หลายเคารพนับถือพระองค์ ก็เพราะทรงพระคุณแลมี
พระพุทธรุทธจรยาอันดั่งม นำความประพฤติ ของ พวก เรา
ให้เป็นไปในทางที่ชอบ เราถือพระองค์เป็นพระบรม

ศาสดาๆ เพราะอย่างนี้สมควรจะกล่าว พระคุณสมบัติ
 แด่พระพุทธจรรยาของพระองค์ เพื่อบำรุงศรัทธาแต่เลื่อม
 ใสให้เป็นไปกล้า แม้พระองค์เสด็จปรินิพพานแล้วนาน
 ผลแห่งความตั้งใจดีก็จักเป็นเสมอกัน

บัดนี้จักพรรณาพระคุณบทหนึ่งว่า “วิชาจรณ
 สัมบันโน” แปลว่า “ถึงพร้อมด้วยวิชาแลจรณะ” อัน
 ท่านสงเคราะห์ไว้ในอนุสัสติปาฐะคือบาฬีสำหรับรลิกๆ

วิชาเป็นสมบัติอันคนทั้งหลายนิยมกัน เพราะเป็น
 ความรู้เปลี่ยนจากความเขลาไม่หยั่งรู้คติของธรรมดา พา
 ให้หลีกจากอุปสรรคคือทางติดขัด แลให้เข้าถึงสวัสดีคือ
 ทางปลอดโปร่งมีประเกศมากมายหลายประการ ทั้งทาง
 โลกทางธรรม ฯ ในพระพุทธศาสนาก็นิยมวิชาเหมือน
 กัน ฯ

วิชาในพระพุทธศาสนานั้น กล่าวไว้ในพระคัมภีร์
 บรรยายหนึ่ง รู้จักทุกข์ รู้จักเหตุแห่งทุกข์ รู้จักดับทุกข์
 รู้จักทางดับทุกข์ ฯ

ทุกข์ ไต้ง ๆ เป็นผลแลเห็นง่าย เช่นความแก่ ความ
 เจ็บ ความตาย อันเป็นอยู่โดยธรรมดา ความประจวบ
 กับคนหรือสิ่งอันไม่เป็นที่รักใคร่ ความพลัดพรากจาก
 คนหรือสิ่งอันเป็นที่รักใคร่ ความปรารถนาไม่ได้สมหวัง
 อันเกิดขึ้นเป็นคราว ๆ ความยากจน ความเสื่อมลาภ
 ยศ ความถูกนิินทาแลอื่น ๆ ยังมีฐานแห่งทุกข์อันแฝง
 อยู่ แลเห็นยาก ต่อใช้ความพิจารณาจึงจะเห็น เช่น
 การติดสุรา การติดฝิ่น แลการติดของเมาอย่างอื่นอีก
 ประเภท ๑ ทุกข์ใจเกิดเพราะกำลังกิเลสประเภท ๑
 ทุกข์อันมีประจำตัวบุคคลนั้น ๆ ประเภท ๑ ฯ

คนติดของเมา มีปกติเป็นคนไม่สบาย ไม่ได้เสพ
 ย่อมเมียนทรนทราย ได้เสพก็พอสงบไปคราวหนึ่ง ผู้
 ติดจึงเห็นเป็นของให้สุข เทียบกับคนผู้ไม่ติดย่อมผิด
 กันมาก คนผู้ติดย่อมไม่เป็นโรคแก่ตนเหมือนคนผู้
 ไม่ติด ไม่อาจพรากจากของเหล่านั้น ไม่อาจทนความอด
 ความอยาก อันความอยากย่อมบังคับให้อยู่เนิ่นนาน อาจ
 ใช้ให้ทำการนั้น ๆ แม้อันไม่ควรทำ เพื่อสมปรารถนา นอก
 จากนี้ผู้ติดยังมีโรคประจำตัวอีก มีกำลังกายกำลังใจ
 ไม่แข็งแรงไม่มีนั้นคง ๆ

คนนี้ก็เลศกล้ำ ย่อมไม่ค่อยได้ความสุขใจ คน
 โลกย่อมทรนทรายอยู่ด้วยอำนาจความอยากได้ ได้อะไร
 ไม่รู้จักพอ เหน็ดทนขาดแคลนอยู่เป็นนิตย์ จิตว่าเป็น
 คนเจ้าทุกข์ได้ผู้หนึ่ง ๆ คนผู้กำหนดด้วยอำนาจระคะ

ข่อมมีใจงุ่นง่านอยู่ไม่เป็นสุข ๆ คนมักอัสสา เหนคน
อื่นได้ดี ข่อมมีใจทຸນทຸราย ทนอยู่ไม่ค่อยได้ ๆ คน
เจ้าโทษะ ข่อมมีใจพลุ่งพล่านไม่สงบ ๆ คนพยายาม
คิดร้ายแก่ผู้อื่น มักเหนตนเป็นคนมีภัยมีเวร ข่อม
อยู่ด้วยความหวาดเสียว ต้องคอยระวังตัวอยู่ ๆ

บุคคลนั้น ๆ ต้องอยู่ในภาวะอย่างใดก็ตาม แม้ปรากฏ
ว่าเป็นผู้ได้สุข ข่อมมีทุกข์ประจำอยู่ทุกคน ๆ คนยาก
จนข่อมเหนตนเป็นผู้ได้ทุกข์ แส่นจะอดคัด แส่น
จะอดอยาก แส่นจะลำบาก เหนคนมั่งมีเป็นผู้ได้สุข
มีเงินเป็นแก้วสารพัดนึก ปรารถนาสิ่งใดก็ได้สมหวัง
ฝ่ายคนมั่งมีก็ข่อมเหนตนเป็นผู้ได้ทุกข์เหมือนกัน เป็น
คนใช้เงินมาก จำต้องหาได้มาก ๆ ทางหาติดขัดอย่าง
นั้นอย่างนี้ ต้องประชันขันแข่งกับคนนั้นพวกนั้น หา

ได้ยังไม่เทียมคนนั้นพวกนั้น ทั้งถูกคนอื่นขอรบกว
 อยู่ ๆ ราษฎรย่อมเห็นตนเป็นผู้ได้ทุกข์ มีการรอน
 จะต้องทำหนักหนา ต้องหาเงินไว้เสียภาษีอากรแล
 ราชการให้พอ ต้องอยู่ในบังคับของข้าราชการที่ท่านแต่ง
 ตั้งมา แม้เป็นคราวลูกคราวหลาน ยิ่งไม่เป็นผู้สุภาพ
 ด้วยแล้วยิ่งใหญ่ สู้เป็นข้าราชการไม่ได้ ๆ ฝ่ายข้า
 ราชการ ก็ย่อมเห็นตนเป็นคนได้ทุกข์ มีราชการติดขัด
 อย่างนั้น ๆ ต้องใช้เงินมาก ได้เงินเดือนไม่ค่อยพอใช้
 ต้องจำใจไปอยู่รับราชการในถิ่นฐานที่ไม่สมควร ต้องคอย
 รังตัวกลัวคนอื่นเขาแย่งตำแหน่ง หรือแย่งขั้นหน้า ๆ
 โดยสูงสุด พระราชมหากษัตริย์ก็ย่อมทรงพิจารณา
 เห็นพระองค์ว่าทรงได้ทุกข์เหมือนกัน ทำไฉนราษฎรจะ
 อยู่เย็นเป็นสุข ทำไฉนการหากินของประชาชนจะเป็น

ไปสวดก ทำไฉนมหาชนจะบริบูรณ์ด้วยทรัพย์สิน ไม่
 ต้องเบียดเบียนพเอาของเขา ทำไฉนโจรผู้ร้ายจะสงบ ทำ
 ไฉนโรคภัยอันเกิดแก่มนุษย์เลปสุสัตว์จะสงบ ทำไฉน
 ข้าราชการจะรู้สึกต่อหน้าที่ แลทำราชการโดยสัตย์สุจริต
 จงรักภักดีในพระองค์แลเมตตากรุณาในราษฎร ทำไฉน
 มหาชนจะจงรักภักดีในพระองค์ ทำไฉนความปรอง
 ดองในพวกข้าราชการด้วยกันก็ดี ในรวมผู้ปกครองกับ
 ราษฎรก็ดี จักเป็นไปกลมเกลียวกัน ทำไฉนจักรักษา
 ความเป็นเอกราชแลพระวงศ์ให้ถาวร ทำไฉนจักมีกำลัง
 แลอำนาจพอจะบังคับจลาจลภายในแลศัตรูภายนอก ทำ
 ไฉนจะทำความรุ่งเรืองแห่งแผ่นดินให้เทียมทันประเทศอื่น
 ทำไฉนจะรักษาไมตรีกับประเทศอื่นให้สนิทสนมไม่รู้จัก
 แดกร้าว ๆ

ฐานะแห่งทุกข์สามประเภทนี้แล เป็นตัวอย่างแห่ง
 ทุกข์อันแฝงอยู่ แลเหนียว คอใช้พิจารณาจึง
 จะเห็น ฯ ส่วนในนิทเทสแห่งทุกข์สัจ ท่านยกทุกข์
 โต้ ๆ อันเป็นอยู่โดยธรรมดาบัง เกิดเป็นคราวบัง
 ขึ้นแสดง ดูเหมือนเพื่อตัดความคัดค้าน ฯ รู้จัก
 สอดส่องหยั่งเห็น ทุกข์อัน สุขุมให้ลเอียดลงไปได้เท่าใด
 ยิ่งดี ฯ ในพระพุทธศาสนานิยมการหยั่งเห็นทุกข์ด้วย
 อารมณ์นี้ เพื่อจะได้มีสติเห็นจริงความทวนหาสุข
 ให้เป็นแต่พอดี เพราะไม่เลือกว่าฐานะใด ๆ บันดาเป็น
 โลภีย่อมมีทุกข์เจืออยู่ด้วยทั้งนั้นไป ไม่ใช่ให้พิจารณา
 เห็นตนเสวยทุกข์จนเหลือทน ที่คนพาเหียรกล่าวถาก
 ถางว่า เช่นนั้นไฉนไม่ทำลายชีวิตเสีย นอกจากขลาด ฯ
 ทุกข์นั้นจักเกิดมีขึ้น ก็เพราะมีเหตุให้เกิด ฯ แล

เหตุนี้ก็จะพึงมีตามประเภทของทุกข์ ๆ ในนิทเทศ
แห่งสมุทตัจ ทานรวบยอดว่าตัณหา คือความ
ทยานอยากเป็นเหตุยังทุกข์ให้เกิด ๆ โดยนัยนี้ดูเหมือน
ท่านเพ่งเพียงเจตสิกทุกข์ คือทุกข์ใจเกิดเพราะกำลัง
กิเลส ถ้าถือความกว้างกว่านี้ ก็จะต้องหาทางเข้าใจ
อ้อมค้อม ๆ

ทุกข์จักดับจักหาย ก็เพราะดับแห่งเหตุที่ในนิทเทศ
แห่งนิโรธัจ ท่านแสดงว่าเพราะดับแห่งตัณหาได้
สิ้นเชิง คือละตัณหาได้ ก็ละทุกข์ได้ ๆ

จะตัดเหตุเพื่อรับทุกข์ ก็จะต้องทำทางใดทางหนึ่ง
ที่ในนิทเทศแห่งมรรคัจแสดงว่าทางมีองค์ ๘ คือ
เห็นถูก ดำริถูก พุทถูก ทำถูก เลี้ยงชีวิตถูก
เพียรถูก รลึกถูก ตั้งใจถูก ๆ

อภินันทนาการ

จาก

ห้องสมุดกระทรวงศึกษาธิการ

รู้จักหยั่งเห็นทุกข์ รู้จักกำหนดว่าอะไร เป็นเหตุแห่ง
ทุกข์ รู้จักกำหนดว่าอย่างไรทุกข์จักดับ รู้จักทำถูกทาง
เรียกโดยย่อว่า รู้จักทุกข์ รู้จักเหตุแห่งทุกข์ รู้จัก
ดับทุกข์ รู้จักทางดับทุกข์ นับว่าเป็นวิชาในพระพุทธ
ศาสนาประเภทหนึ่ง ๆ

อีกบรรยายหนึ่ง รู้จักอดีต รู้จักอนาคต รู้จักทั้ง
อดีตทั้งอนาคต รู้จักปฏิสนธิสมุบาท ฯ

รู้จักอดีตนั้น คือรู้จักสาวหลัง เมื่อพบเห็นผลใน
ปัจจุบัน รู้จักสาวหาต้นเค้าว่าอะไรเป็นเหตุให้เกิดมี
ขึ้น ฯ รู้จักอนาคตนั้น คือรู้จักคาดหมายการที่ทำ
หรือเหตุอันเกิดขึ้นในปัจจุบัน อาจคาดหมายว่าจักมีผล
เป็นอย่างนั้น ๆ ฯ รู้จักทั้งอดีตทั้งอนาคตนั้น คือรู้
จักโยงเหตุในอดีตแลผลในอนาคตให้เนื่องถึงกัน ฯ รู้จัก

ปฏิบัติสมุบาทนั้น คือรู้จักกำหนดสภาวะนั้น ๆ โดย
ความเป็นเหตุเป็นผลแห่งกันแลกันเนื่องกันไป ดุจลูก
โซ่เกี่ยวกันเป็นสายนั้น ๆ รู้จักสื่ออย่างนี้ นับว่าเป็น
วิชาในพระพุทธศาสนาประเภทหนึ่ง ๆ

รวมสองประเภทนั้น เป็นวิชา ๘ รู้ได้โดยปฏิบัติกัน
แห่งอวิชา ๘ ๆ

อีกบรรยายหนึ่ง รู้จักกำเนิดในหนหลังของตนว่าสืบ
เนื่องกันมาอย่างไร รู้จักคนอื่นผู้เกิดแล้วตายไปว่าเป็น
ต่ง ๆ กันโดยกรรม รู้จักทำอาสวะให้สิ้น คือรู้จักทำ
ใจให้บริสุทธิ์จากกิเลส แต่ละอย่าง ๆ นับว่าเป็นวิชา
ในพระพุทธศาสนา ประเภทหนึ่งเรียกวิชา ๓ มาใน
บาฬีโดยชุกชุม ๆ

ความรู้ที่ ๑ ในนิทเทศแห่งบุพเพนิวาสานุสสติญาณ

ว่า รลึกษาเตหนหลังได้ ในทางคดีโลกมีความรู้พงสาวดาร
 แห่งตนเทียบ ในทางคดีธรรม ได้แก่ความรู้ยังเห็น
 ขันธสันดาน คือประชุมแห่งสภาวะธรรมอันได้ชื่อว่า
 สังขารเกิดแล้วดับไป ๆ คงเป็นอยู่ได้ด้วยสันตติ
 คือความสืบเนื่องกันมา ๆ ความรู้ที่ ๒ ในนิทเทศแห่ง
 จตุปปาตญาณ แสดงชัดตามนั้น ในทางคดีโลกมี
 ความรู้ตำนานแห่งคนอื่นเทียบ ในทางคดีธรรมได้แก่
 ความรู้ยังเห็นขันธสันดานอื่นก็เป็นเหมือนกัน แม้
 อย่างนั้น ยังตกอยู่ในคติแห่งกรรมตา คือกรรมแต่ง
 ให้เป็นต่าง ๆ กัน ๆ ความรู้ที่ ๓ ในนิทเทศแห่ง
 อาสวักขยญาณว่าความรู้ อริสัจสี่ที่รู้จักทำให้สิ้นอาสวะ
 มีความชัดอยู่แล้ว ๆ

อีกบรรยายหนึ่ง วิปัสสนาญาณคือเลงเห็นสังขาร

ทั้งปวงโดยไตรลักษณ์ คือไม่เที่ยง เป็นทุกข์ ไม่ใช่ตน
 มีฤทธิทางใจ แสดงฤทธิได้ต่าง ๆ มีหุทธิพญ้อาจไดยิน
 ไกล รู้จักกำหนดใจผู้อื่น นับว่าเป็นวิชาในพระพุทธ
 ศาสนาประเภทหนึ่ง กล่าวถึงในบาฬีหังฯ แต่เป็น
 วิชาอันไม่กระจาง ฯ

แต่ก็น่าประหลาดว่า มีวิชาในประจวบนี้เทียบโดย
 บรรยาย ฯ มีฤทธิทางใจ มีความรู้บังคับใจผู้อื่นเทียบ ฯ
 แสดงฤทธิได้ต่าง ๆ การเหาะได้ มีการไปโดยอากาศ
 ยานเทียบ การเติมน้ำได้ มีการเติมน้ำแข็งได้เทียบ ฯ
 หุทธิพญ้อาจไดยินไกล มีการฟังโดยโทรศัพท์เทียบ ฯ
 รู้จักกำหนดใจผู้อื่น มีการหายใจเทียบ ฯ อนึ่งมีความ
 รู้ในทางคดี โลกเทียบ มีฤทธิทางใจนั้นเทียบด้วยรู้จัก
 ทำใจให้อยู่ในอำนาจคือสมาธิแสดงฤทธิได้ต่าง ๆ นั้น

เทียบด้วยรู้จักทำการต่าง ๆ ให้สำเร็จได้อย่างน่าพิศวง หุ
ทิพย์นั้นเทียบด้วยรู้จำาวคราวต่าง ๆ แม้ในที่ไกล รู้จัก
กำหนดใจผู้อื่นนั้น เทียบด้วยรู้จักสังเกตกิริยาอัธยาศัย
แล้วรู้ใจได้ ฯ

รวมวิชาสองประเภทนี้ เป็นวิชา ๘ อีกประเภทหนึ่ง
จรรณนั้น ได้แก่ปฏิบัติทา คือทางเปนเครื่องบัลลววิชา
นั้น เปนศัพท์แปลก ใช้เฉพาะบทนี้แห่งเดียว เทียบ
ด้วยศัพท์จรรณะที่แปลว่าอวยวะเปนเครื่องเค็ร ได้แก่
เท่าไม้ใช้เรียกปฏิบัติททั่วไป ฯ มรรคมืองค์ ๘ เปนจรรณะ
แห่งความรู้ร้อยสี่สี่ ฯ ฌาน ๔ เปนจรรณะโดยลำดับ
กันแห่งวิชาสาม ฯ วิชาเบื้องต้นเปนจรรณะแห่งวิชาเบื้องต้น
ปลาย ฯ ส่วนในเสขะปฏิบัติทาสูตร แสดงจรรณะเปน
สาธารณไว้ ๑๕ ประการ โดยชื่อว่าเสขะปฏิบัติทา ทาง

ดำเนียรแห่งพระเสขะ ฯ จรณะ ๑๕ ประการนั้น หมวด
 ที่ต้น ๔ ประการ ปาติโมกขสังวร ตำรวมในพระ
 ปาติโมกข์ อินทริยสังวร ตำรวมอินทริย์ ๖ มีจักขุเป็น
 ต้น โภชนมัตตัญญูตา รู้ความพอดีในการฉันอาหาร
 ชาคริยานุโยค ประกอบความเพียรของผู้ตื่นอยู่ หมวด
 ที่ ๒ สัทธรรม ๓ ประการ ศรัทธา ความเชื่อถูกทาง หิริ
 ความลอายแก่ใจ โอตตปปะ ความเกรงกลัวผิด พาหุ
 สัจจะ ความเป็นผู้ได้ฟังมาก (คือได้รับศึกษา) วิริยะ
 ความเพียร สติ ปัญญา หมวดที่ ๓ ฌาน ๔ ฯ

สมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้า ทรงสอดส่องด้วยพระ
 ญาณ หลีกจากจรรยาอันมิใช่ทาง ทรงปฏิบัติดำเนียรตาม
 จรณะนั้น ได้บรรลุวิชาในพระพุทธศาสนา ฟังเห
 ในพุทธประวัติ ตอนบำเพ็ญทุกรกิริยา จนถึงตรัสรู้

บัณฑิตผู้เลื่อมใสได้ผูกบทแสดงพระคุณไว้ว่า “ วิชา
จรณสัมบันโน ” แปลว่า “ ผู้ถึงพร้อมด้วยวิชาเลจ
ระ ” ดังนี้ ฯ

คุณบทนี้ก็หมายความว่า เป็นต้นเดิมแห่งพระพุทธ
ศาสนา เช่นเดียวกับคุณบทว่า “ สัมมาสัมพุทโธ ” ฯ
คนรู้วิชาไฟฟ้าแลวิชาเนื่องจากนั้น เป็นต้นว่า โทรเลขมี
สาย ไม่มีสาย แลโทรศัพท์ รู้จักใช้แสงแลกำลังแห่ง
ไฟฟ้า จะเรียกว่าเป็นคนประดิษฐ์วิชาอย่างนั้นขึ้นหาได้
ไม่ จะเรียกได้เฉพาะคนต้นคิด ฉะนั้นใด พระสาวกแท้ได้
บัลลิวาสาม มีคำเรียกว่า “ เทวิชโซ ” แปลว่า
“ ผู้บัลลิวาสาม ” ไม่เรียกว่า “ วิชาจรณสัมบันโน ”
เรียกเฉพาะพระศาสดาเท่านั้น ก็ฉนั้น ฯ แต่
อย่างไรในเสขปฏิบัติทาสุตรนั้น ที่ว่าเป็นภายิตของ

พระอนันต์แสดงแก่ท้าวมหานามสากยะ เฉพาะพระ
 พักตร์พระศาสดา จึงกล่าวว่าเรียกพระสาวกว่า "วิชชา
 สัมบันโน" "ผู้ถึงพร้อมด้วยวิชา" ก็ได้ ว่า "จรณ
 สัมบันโน" "ผู้ถึงพร้อมด้วยจรณะ" ก็ได้ ว่า "วิชชา
 จรณสัมบันโน" "ผู้ถึงพร้อมด้วยวิชาแลจรณะ" ก็ได้
 แลจรณะนั้นก็แสดงโดยเป็นปฏิปทาของพระสาวก ขอ
 บัณฑิตพิจารณาหาเหตุเกิด ๆ ในที่นี้ แม้เนมิชฌิม
 นิกายนี้เอง ยังไม่พบว่าได้ใช้เป็นคุณบทของพระสาวก
 เลย ๆ

พุทธบริษัทมาคำนึงถึงพระพุทธรจรรยา แลพระพุทธร
 คุณโดยนัยดังแสดงมาเป็นอาทิ เหน็ดเหนงามเกิดขึ้นใน
 ใจ ชื่อว่าทสสนานุตรริยะ ความเหน้อย่างประเสริฐไม่มี
 อื่นยิ่งไปกว่า ในลำดับนั้นฉันทะเกิดขึ้นแล้วปฏิบัติตาม

ชื่อว่าปฏิบัติทานุตรียะ ความปฏิบัติอย่างประเสริฐ ไม่มี
 อื่นยิ่งไปกว่า เมื่อได้รับผลแห่งปฏิบัติ ขจัดสังกิเลสบาป
 ธรรมเสียได้ นี่ชื่อว่าวิมุตตานุตรียะ ความผ่องแผ้ว
 อย่างประเสริฐ ไม่มีอื่นยิ่งไปกว่า เป็นอันเจริญด้วย
 กุศลสมบัติ สมควรแก่อภิถัสจิตกาล ฯ

บัดนี้ขออำนวยการแก่พุทธบริษัทถ้วนหน้า ขอพระ
 พุทธานุภาพจงคุ้มครอง ให้ปราศจากภัยเวร อย่าพบ
 เหนความลำบาก อย่ามีทุกข์กายทุกข์ใจ จงมีสุขรักษา
 ตนให้สวัสดิ์ เทอญ ฯ

